

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Για την ρύθμιση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος

1. Η αύξηση της σύνταξης των συνταξιούχων ανάλογα με την ηλικία τους, - διαμέσου της αναδιανομής του συνόλου των διαθέσιμων πόρων ανεξάρτητα από τον φορέα της συνταξιοδότησής τους - μπορεί να αποτελέσει έμπρακτο δείγμα της ευαισθησίας με την οποία αντιλαμβάνεται η Κυβέρνηση την κοινωνική πολιτική.

2. Η συνταγματικότητα του μέτρου ενόψει της αρχής της ισότητας δεν είναι δυνατόν να αμφισβητηθεί. Η αύξηση της σύνταξης πέραν ορισμένου ηλικιακού ορίου δεν δημιουργεί συνταξιούχους «δύο ταχυτήτων», διότι:

α) το κριτήριο της ηλικίας είναι γενικό και επομένως αντικειμενικό. Όλοι ανεξαιρέτως οι συνταξιούχοι καταλαμβάνονται προοπτικά από τη συγκεκριμένη ρύθμιση.

β) η σχετικοποίηση ως ένα βαθμό της αρχής της ανταποδοτικότητας που συνεπάγεται το μέτρο θεμελιώνεται πρωτίστως στην προαναφερθείσα συνταγματική διάταξη 21 παρ. 3 που προστατεύει «το γήρας». Η αρχή αυτή όμως δεν θίγεται, αφού δεν «χάνει» της εισφορές της κατηγορία συνταξιούχων για να «ωφεληθεί» άλλη. Αντίθετα, η ρύθμιση με βάση τις αυξημένες ανάγκες, που συνεπάγεται η πάροδος του χρόνου για τον ηλικιωμένο συνταξιούχο, αποτελεί ορθολογική κατανομή των οφειλομένων στο συγκεκριμένο πρόσωπο εισφορών και, κατά τούτο, εναπόκειται στην ευχέρεια του κοινού νομοθέτη.

Αθήνα, 28 Μαΐου 1996